

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3851/2020
23.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарства пољопривреде и заштите животне средине, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Стеван Рајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 752/20 од 13.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 752/20 од 13.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 281/17 од 04.12.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта у државној, сада јавној својини у производној 2014/2015 години, исплати износ од 72.391,10 евра у динарској противвредности обрачунатој по средњем курсу на дан исплате са каматом по референтној стопи Европске централне банке за главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена почев од 13.06.2017. године до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 280.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је део захтева за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова првостепеног поступка од пресуђења до извршности пресуде одбијен као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 752/20 од 13.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијене другостепене пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14 - у даљем тексту ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Неосновани су наводи ревизије о постојању битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП учињених у поступку пред другостепеним судом с`обзиром на то да је побијена пресуда донета на основу чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку, на основу доказа које је извео и оценио првостепени суд.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је у поступку јавне лицитације закупа пољопривредног земљишта у државној својини катастарске парцеле ..., ..., .., ..., ..., .. и ... уписане у лн. ... КО ... које у природи чине једну функционалну целину површине 103,6703 ха, коју је расписала Општина Жабал, дао најповољнију понуду закупнине у износу од 83.000,00 динара по једном хектару што је у то време износило 72.417,76 евра за једну економску годину. Одлуком председника Општине Жабал од 31.12.2014. године, туженом је дата у закуп означена катастарска парцела на период од три године. Уговор о закупу предметне катастарске парцеле није закључен због тога што тужени није доставио потребну документацију за закључење уговора о закупу. Тужени је у производној 2014. и 2015. години иако није имао закључен уговор о закупу ступио у државину наведеног пољопривредног земљишта и то земљиште користио у сврху пољопривредне производње. Тужени није уплатио закупнину и са Општином Жабал није закључио уговор о закупу. Приликом инспекцијског прегледа извршеног 02.04.2015. године и 23.06.2015. године, сачињени су записници на основу обиласка земљишта који садрже изјаву заступника туженог да је предметну парцелу обрађивао без закљученог уговора о закупу тако што је посејао соју, али није хтео да закључи вансудско поравнање и да за економску 2014/2015 годину, исплати износ од 72.391,10 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев применом чланова 154. и 155. ЗОО и обавезао туженог да тужиоцу исплати наведени износ на име наканде за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини у економској 2014/2015 години, налазећи да износ који тужени у поступку лицитације понудио за закуп спорног земљишта представља изгубљену добит тужиоца. По схватању тог суда који се позива на одредбе чланова 64. и 66. Закона о пољопривредном земљишту када се у законом уређеном поступку даје у закуп пољопривредно земљиште у државној својини висина закупнине се не одређује слободном вољом уговарача и зато се не ради о тржишној закупнини.

Другостепени суд прихвата утврђено чињенично стање, дату оцену изведених доказа и примену материјалног права, али сматра да се тужени неосновано обогатио тако што је у економској 2014/2015 години обрађивао спорну парцелу у својини тужиоца без правног основа - уговора о закупу и да новчани износ који тужилац потражује представља накнаду у смислу одредби чланова 210. у вези члана 219. Закона о облигационим односима. Ово, налазећи да

је спорна парцела туженом дата у закуп по закупници коју је понудио на јавном надметању, па је зато дужан да у том износу плати и накнаду за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини без правног основа - закљученог уговора о закупу.

Врховни касациони суд прихвата правно становиште другостепеног суда.

Неосновано је ревизијско указивање на погрешну примену материјалног права.

Одлучне чињенице у овом спору су да за предметну парцелу није био закључен уговор о закупу са туженим и да се тужени поред тога налазио у њеном поседу и користио је за пољопривредну производњу (сејао је соју). Наиме, непостојање уговора о закупу између странака није било спорно, а посед туженог и коришћење парцеле у сврху производне делатности којом се тужени бави, утврђено је изведеним доказима и њиховом оценом извршеном у складу са одредбом члана 8. ЗПП. Нису основани ревизијски наводи којима се указује да је Општина Жабаљ ставила ван снаге Одлуку од 31.12.2014.године и да је Управни суд ту Одлуку поништио, имајући у виду да је тужени у посед парцеле ушао сам-без закљученог уговора о закупу земљишта и да је земљиште користио на начин као у изјави његовог заступника, а да износ закупнице од 72.417,76 евра за једну економску годину, представља износ накнаде за коришћење земљишта у висини која је одређена на основу понуде туженог.

Неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права - одредби чланова 210. и 219. Закона о облигационим односима. У конкретном случају извор спорног облигационо-правног односа је стицање без основа јер је тужени користио пољопривредно земљиште у државној својини у власништву тужиоца без закљученог уговора о закупу као правног основа за коришћење земљишта. Због тога је тужени дужан да плати накнаду за коришћење земљишта и то у висини која је на основу његове излицитиране понуде одређена одлуком од 31.12.2014. године о давању земљишта у закуп као једногодишња закупница. Ово због тога што се за тај износ који тужени није платио неосновано увећала његова имовина, а умањила имовина тужиоца. На овај износ тужени је дужан да плати затезну камату од подношења тужбе у смислу члана 214. Закона о облигационим односима.

Осталим наводима ревизије се уствари оспорава утврђено чињенично стање које не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић